

Levenslang

Van A.K. Turner verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Lichaamstaal

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

A.K. Turner

Levenslang

Vertaald door Harmien Robroch

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6500 3

© 2022 A.K. Turner

© 2024 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Harmien Robroch

Oorspronkelijke titel *Life Sentence*

Oorspronkelijke uitgever Zaffre

Omslagontwerp Dominic Forbes

Omslagbewerking Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Dominic Forbes

Foto auteur © Alastair Hilton

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Philip

1

‘Hij was altijd zo’n vrolijk jongetje.’

Bradleys moeder keek Cassie recht aan, maar haar pupillen waren verwijd, haar blik ongeconcentreerd... in gedachten ver weg.

‘In de eerste klas noemde zijn juf hem “haar zonnetje”’, voegde ze eraan toe en een plotselinge glimlach lichtte haar be- traande gelaatstrekken op.

Cassie hoopte vurig dat mevrouw Appleton de herinnering aan haar zoon als jongetje van vijf of zes lachend op zijn skel- ter zou vasthouden – alles was beter dan het beeld dat ze voor altijd van de vijftienjarige Bradley zou hebben: op zijn bed, met het snoer van zijn laptop strak om zijn nek, half hangend aan de lichtarmatuur tegen de wand boven zijn hoofd.

De twee vrouwen zaten in de rouwkamer van het mortua- rium zo dicht bij elkaar dat hun knieën elkaar bijna raakten.

‘Ik begrijp het gewoon niet.’ Kim Appleton knipperde met haar ogen en was met een schok weer in de realiteit. ‘Hij leek niet ongelukkig. Hij zei nooit dat hij gepest werd, of zo. Ik be- doel, dat zou hij me toch wel verteld hebben? We hadden een goede band.’ Haar blik gleed naar haar man Steve die door de

pastelkleurige ruimte ijsbeerde als een man die iets kapot wilde slaan. ‘Nou ja, voor zover dat mogelijk is, met een puber.’

Cassie reageerde alleen met een begripvol geluid: haar vijf jaar als obductieassistente hadden haar geleerd dat rouwende familieleden een klankbord nodig hadden, geen gesprek. Hoe dan ook, wat voor troost kon zij mogelijk bieden? Om wat voor reden dan ook had Bradley Appleton een einde aan zijn leven gemaakt voordat het goed en wel was begonnen. *Egoïstisch rotjoch...* Maar haar vlaag van boosheid ging snel over in medelijden. Nog maar tien jaar geleden was Cassie zelf zo oud geweest als Bradley, had ze moeite gehad zich staande te houden te midden van kolkende emoties – nog geen duidelijk zelfbeeld, altijd maar in strijd met de wereld. Een vijftienjarige was amper in staat de gevolgen van zijn handelen te overzien, laat staan te beseffen welk wreed en onherstelbaar leed hij zijn ouders aanded: levenslang zonder kans op strafvermindering.

Die ochtend had Cassie het lichaam van Bradley uit de grote koeling gehaald en hem netjes gemaakt voor het bezoek van zijn ouders. Nu lag hij uit het zicht achter de glazen deuren met een gordijn ervoor die de rouwkamer in tweeën deelden. Als zijn ouders eraan toe waren zou ze het gordijn opentrekken, zodat ze zijn lichaam konden zien onder de donkerrode deken die net hoog genoeg was opgetrokken om de striem in zijn hals te bedekken. Ze zou hen aanmoedigen om naar binnen te gaan, dicht bij hem te zijn, hem aan te raken als ze dat wilden – psychologen zeiden dat dat hielp bij het verwerkingsproces. Het was belangrijk om het niet te overhaasten, om zijn ouders tijd te geven zich voor te bereiden op de onontkoombaarheid van dit moment. Het was als het moment voordat het doek opging in het theater, maar dan met een afschuwelijke twist.

Kim Appleton had zeker tien minuten achter elkaar over

haar zoon gepraat om de realiteit achter het gordijn uit te stellen – om hem nog iets langer in leven te houden. Maar nu werd ze stil.

‘Zijn jullie er klaar voor?’ vroeg Cassie heel bewust aan beide ouders.

Kim knikte, haar man haalde even verbitterd zijn schouders op.

Enkele minuten later stonden ze aan de andere kant van de glazen deuren bij Bradleys lichaam. Zijn moeder streelde zijn haar alsof ze hem in slaap wilde sussen.

Bradleys lange haar was onnatuurlijk zwart, wat afstak tegen zijn bleke gezicht, en in een van zijn wenkbrauwen en beide oren hadden meerdere piercings gezeten. Toen ze zijn moeder aan de telefoon had gevraagd of ze voor hun bezoek zijn sieraden moest verwijderen had Kim snel ja gezegd en eraan toegevoegd: ‘Zijn vader had een hekel aan die dingen, ben ik bang.’

Cassie begreep het. Ze deed haar eigen gezichtspiercings altijd uit wanneer mensen langskwamen om een overledene te bezoeken en dan kamde ze haar zwartgeverfde haar over het opgeschoren deel van haar schedel. Hoewel ze haar intense gothlook wat had afgezwakt toen ze van school kwam, wist ze dat sommige mensen nog steeds moeite hadden met haar uiterlijk. Ze wilde het mensen die toch al veel te verwerken hadden absoluut niet nog moeilijker maken.

Cassie had de uitgelopen zwarte eyeliner rond de panda-beerogen waarmee Bradley was binnengebracht weggepoetst, zodat hij er nu min of meer uitzag als een doodgewone vijftienjarige jongen: aandoenlijk jong, met een donzige gave huid met een enkel pukkeltje op zijn kin. Maar de rode puntjes op zijn oogleden en wangen waren geen pukkeltjes, dat waren opper-

vlakke bloedingen die petechieën werden genoemd – kleine bloedvatjes die door toenemende druk waren gebarsten.

Kim Appleton keek naar Cassie op. ‘Vlak voor... het gebeurde, heb ik hem nog laten zien hoe je cupcakes bakt. Hij had zwarte kleurstof gekocht om door het beslag te doen.’ Ze glimlachte bij de herinnering. ‘Grappig genoeg houdt hij heel erg van bakken.’ Ze was nog niet in staat om in de verleden tijd over haar kind te praten. ‘Je zou niet denken dat dat iets voor goths is.’

‘Daarom heeft hij dit dus gedaan!’ De eerste woorden die Bradleys vader sprak, spotten sissend uit zijn mond en hij prikte met zijn vinger in de richting van zijn zoon. ‘Al die... schedels-en-doodonzin van hem en zijn zogenaamde vrienden!’

Kims gezicht betrok. De spiergroepen rond haar mond en kaak verslaptten opeens alsof de draadjes waarmee ze werden bediend waren doorgesneden. Haar echtgenoot keek naar haar gezicht, ademde zwaar en wendde zijn blik toen af. ‘Het spijft me, lieverd, ik kan dit niet. Ik zie je thuis wel.’

‘Steve!’ Kim stak haar hand uit, maar de deur viel al achter hem dicht.

Cassie wachtte even en legde toen een aarzelende hand op Kims onderarm, bereid hem weg te trekken als hij niet gewent was. ‘Hadden Bradley en zijn vader een moeilijke relatie?’

‘Soms.’ Haar stem was hees. ‘Tot een paar maanden geleden gingen ze samen graag naar het voetbal, echt iets van vader en zoon. Steve heeft een seizoenkaart voor Arsenal. Maar toen raakte Bradley in die hele gothwereld geïnteresseerd en wilde hij niet meer mee. Steve... had het daar heel moeilijk mee.’

‘En gisteravond hadden ze ruzie?’

‘Steve maakte een opmerking omdat hij eyeliner droeg... suggereerde dat hij homo was.’ Ze keken elkaar aan. ‘Ze kregen

ruzie. Het laatste wat Bradley zei was dat hij wenste... wens- te dat hij kon gaan slapen en nooit meer wakker zou worden.'

Haar blik gleed terug naar Bradleys gezicht. 'Maar dit... dit is allemaal mijn schuld. Zoals ik al tegen die politieagente zei, maakten we ons de laatste tijd zorgen, dachten we dat hij mis- schien marihuana rookte. Hij reageerde soms wat... wazig? Dus als hij nu een tijdlang op zijn kamer zit, ga ik bij hem kij- ken. Maar gisteravond zaten Steve en ik een film te kijken en... wijn te drinken.' Ze keek Cassie met een gejaagde blik aan. 'Als ik nou maar tien minuten eerder naar boven was gegaan, had ik hem misschien kunnen redden...'

Als. De folterende litanie van iemand die onverwachts een dierbare heeft verloren. *Als ik hem die avond niet in de auto had la- ten stappen... Als we de ambulance eerder hadden gebeld... Als we er bij de huisarts op hadden aangedrongen...* Een eindeloze reeks zelf- verwijten die Cassie haar ergste vijand niet toewenste. Maar het had in dit stadium geen zin om te zeggen dat die manier van denken niet goed was. Het beste advies dat ze ooit had ge- leerd, tijdens een cursus rouwverwerking aan het begin van haar opleiding, was: *vertel iemand die in de rouw is niet hoe hij zich zou moeten voelen.*

'Moet je luisteren, Kim, we weten nog niets met zekerheid,' zei ze voorzichtig. 'Waarschijnlijk leveren de laboratoriumuit- slagen en het onderzoek van de patholoog meer informatie op.' Het onderzoek: haar gebruikelijke eufemisme voor het ontle- den van het lichaam van hun zoon in de zoektocht naar ant- woorden.

Cassie hoopte maar dat Bradley echt onder invloed was ge- weest toen hij zichzelf had gewurgd. Als hij niet bij zijn vol- le verstand was geweest, zou dat zijn dood iets gemakkelijker maken voor zijn ouders.

Kim knikte afwezig, haar blik strak op het gezicht van haar zoon gericht.

Cassie had altijd gedacht dat ze begreep hoe belangrijk het voor mensen was om te weten waarom hun dierbare was overleden, maar zes weken geleden had dat besef een heel nieuwe en pijnlijk scherpe kant gekregen.

Dat was het moment geweest waarop ze de ontdekking had gedaan die alles wat ze over haar leven dacht te weten in één klap kapot had gemaakt: Cassies moeder was niet bij een auto-ongeluk om het leven gekomen – het verhaal dat haar sinds haar vierde was verteld. Ze was door Cassies vader vermoord.

2

Op het toilet deed Cassie haar wenkbrauw- en lippiercings weer in en zette haar haar weer in een hoge knot vast, waarna ze Bradley uit het 'schone gedeelte' haalde en weer terugbracht naar de obductiekamer. 's Morgens vroeg hing daar vooral de scherpe chemische lucht van bleek en formaline, maar over een paar uur zou de geur van bloed, zweet en urine overheersen.

Bradleys moeder had een oude knuffel in zijn hals geduwd, een beduimelde en versleten pinguïn waar hij kennelijk dol op was geweest toen hij nog klein was. Op het moment dat Cassie de knuffel weghaalde om hem veilig op te bergen tot na de obductie, voelde ze dat hij nog wat vochtig was van zijn moeders tranen.

Mensen hadden het helemaal mis wat betreft haar werk – het moeilijkste was niet het opensnijden van levenloze lichamen, maar het zorgen voor de arme zielen die ze hadden achtergelaten. Twee of drie trieste bezoeken achter elkaar en ze was volkomen uitgeput tegen de tijd dat ze naar huis ging. Toch was het ook een voorrecht. Als ze bij een treurend familielid zoals Kim zat, werd ze vaak herinnerd aan de Latijnse

oorsprong van het formeel klinkende ‘gecondoleerd’. *Condolère* betekende ‘met een ander lijden’.

De nieuwe assistent, Jason Begby, stond bij zijn obductietafel en zong mee met een of ander klef popnummer dat te hard uit de radio schalde. Met wat achtergrondmuziek ging de tijd sneller als je tot je ellebogen in bloed en ingewanden zat, maar Jason was zeker vijftig, twee keer zo oud als zij, en door zijn voorkeur voor house uit de jaren negentig was duidelijk dat ze nooit muzikale zielsverwanten zouden zijn. Of wat voor zielsverwanten dan ook, eigenlijk.

Cassie miste haar oude collega en drinkmaatje Carl nog steeds, die er zes weken geleden in het holst van de nacht vandoor was gegaan, nadat hij zichzelf in de nesten had gewerkt door zich in te laten met plaatselijke bendeleden. Vanaf dat moment had ze het gevoel gehad dat alles misging, en aan het eind van die paar traumatische weken had haar oma Weronika het schokkende nieuws met haar gedeeld over hoe haar moeder werkelijk was overleden.

Cassie was vanaf haar vierde door haar oma opgevoed en had altijd gedacht dat haar ouders bij een auto-ongeluk om het leven waren gekomen – een frontale botsing met een dronken automobilist. Pas nadat Weronika een lichte beroerte had gehad, had ze eindelijk haar kleindochter de waarheid verteld: Cassies vader, Callum, had haar moeder Katherine in een vlaag van jalouse woede doodgeslagen, een misdrijf waarvoor hij zeventien jaar in de gevangenis had gezeten.

Waarom had hij geen contact met haar – zijn enige dochter – gezocht, ook niet toen hij vier jaar geleden was vrijgekomen? Vanaf het moment dat ze de waarheid te weten was gekomen had die vraag onophoudelijk aan Cassie geknaagd, altijd direct gevolgd door: waarom zou je dat willen? Ze schudde haar

hoofd om zich uit deze zinloze gedachtecirkel los te maken in de wetenschap dat hij haar uit balans kon halen.

Ze liep naar Jasons tafel. ‘Hoe gaat het?’ vroeg ze, en ze wees met haar kin in de richting van het lichaam waaraan hij werkte. Het uitgedroogde donkerbruine karkas was het verbrande stoffelijk overschot van een oude man die met een brandende sigaret in zijn hand in slaap was gevallen en van zijn bed een brandstapel had gemaakt.

Jason wuifde de lucht boven het lichaam naar zich toe en snoof overdreven. ‘Ah, de heerlijke geur van KFC.’

Cassie wist een gespannen lachje op haar gezicht te toveren: ernstig verbrande lichamen roken inderdaad verontrustend veel naar gefrituurde kip en Jasons smakeloze grapje was in veel mortuaria gebruikelijk, vooral onder oudere obductie-assistenten. Maar haar maakte het woest als ze die respectloze manier van praten over een lichaam hoorde. ‘Sorry dat jij meneer Siddiqui moest doen. Ik wist dat mijn rouwbezoek lang zou duren.’

De felle hitte had meneer Siddiquis lange spieren letterlijk gekookt, waardoor ze waren gekrompen en zijn lichaam hadden verwrongen tot een pugilistische houding: de armen voor de borstkas getrokken, vuisten gebald, benen opgetrokken. Het lichaam leek half mens, half bidsprinkhaan en zou lastig te herstellen zijn na de obductie: het gekookte vlees scheurde gemakkelijk als je de incisie probeerde te hechten.

‘O, ik heb geen moeite met een krokant gebakken exemplaar, zo nu en dan,’ zei Jason grijnzend. ‘Maar rond lunchtijd heb ik wel trek in een *bucket* met kipstukjes, denk ik.’

Cassie draaide zich om om haar blik te verbergen. Carl had haar voorbeeld onvoorwaardelijk gevolgd – de doden waardig behandelen – wat betekende dat ze hen ‘gasten’ of ‘licha-

men' noemden, nooit 'lijken', 'drijvers', 'springers' of 'krokant gebakken'. Ze noemde hen altijd bij naam, de ouderen bij hun aanspreektitel, en behandelde ze met andere woorden alsof ze levende personen waren. Het verschil was dat Carl net negentien was geweest toen hij in het mortuarium was begonnen en Cassie had toegezien op het praktijkgedeelte van zijn opleiding. Als senior obductieassistente stond ze in de mortuariumhiërarchie in wezen boven Jason, maar ze kon zich er niet toe zetten iemand de les te lezen die al lichamen ontleedde toen zij nog op de basisschool zat.

Ze liep naar haar eigen werkplek, zette de roestvrijstalen brancard met Bradley daarop op de rem en begon hem uit te kleden. Zijn zwarte T-shirt met het gezicht van Nosferatu op de voorkant was slordig doorgeknipt toen het ambulancepersoneel zijn borstkas had blootgelegd om zijn hart te defibrilleren. Maar in de aantekeningen had ze al gelezen dat er tegen die tijd asystolie was opgetreden: zijn hart had geen schokbaar ritme meer gehad. Game over. Ze vouwde het T-shirt op en stopte het in een transparante plastic zak. Bradleys vader zou ongetwijfeld blij zijn dat hij de gothkleding van zijn zoon niet meer hoefde te zien, maar zijn moeder zou hem koesteren. De kleding die de overledene droeg, was het enige wat de nabestaanden ooit nog een gevoel van nabijheid kon geven.

'Nou, je kunt ze zeggen dat ik absoluut niet blij ben met hun accommodatievoorstel.'

Dokter Curzon. Bij het horen van de bekende, zelfingenomen stem achter haar schoot Cassies bloeddruk omhoog. Philip Curzon was de nieuwe patholoog, de vervanger van haar vriend en mentor professor Arculus, die met lang verlof was om een boek over de Somme te schrijven. Het was alsof een eersteklas Poolse wodka was verruild voor het huismerk van de supermarkt.

‘Ik heb geen zin om mezelf steeds te moeten herhalen...’ ging Curzon verder. ‘Het Hyatt of het Hilton, met minder neem ik geen genoegen. Is dat duidelijk? Goed. Regel het.’

Hij stopte zijn telefoon weg, richtte zijn altijd geërgerde blik op Cassie en vond daar kennelijk niets waar zijn humeur beter van werd. ‘Niet te geloven, die mensen. Wekenlang smeken ze me om mijn presentatie tijdens hun congres te houden, en nu willen ze me nota bene een kamer in een Radisson aansmeren.’

Zijn ogen gleden naar Bradley. Hij nam het dikke gitzwarte haar en het amateuristische doodshoofd op de bleke huid van zijn onderarm in zich op en lachte smalend. ‘Weer een junkie, zeker?’

‘Een vermoedelijke zelfdoding, dokter.’ Ze draaide Bradleys kaak naar hem toe, zodat hij het wurgspoor rechts in zijn hals kon zien, een bruinige striem die tot aan het oor van de jongen liep. Ze zag Curzons wangkauwspier bewegen toen hij zijn kaken op elkaar klemde, en zijn gezicht verwrong even tot iets wat op woede leek, waarna hij zich omdraaide en zijn lichtbruine jas uittrok.

Terwijl hij aan het uitwendige onderzoek van Bradley begon, liet ze haar blik over Curzon glijden. Hij droeg een duur overhemd van strak geweven katoen, had manchetknopen met zijn initialen erop, maar op een van beide zat een vlek die ketchup zou kunnen zijn. Nee, hij was geen ketchuptype, het was eerder de tomatensaus van een pizza van Marks & Spencer. Hij had zich haastig geschoren en bij zijn ene oor een stukje vergeten, en de scherpe lucht van mondwater kon de wrange, indringende geur van rode wijn van gisteravond niet volledig verhullen.

Wat was Curzon voor figuur? Zijn platina trouwring zat zo te zien onaangenaam strak, de huid eromheen plooide op. Een

man van zijn leeftijd, met een kater, kennelijk in privéproblemen verwickeld, met het overhemd aan dat hij de vorige dag ook had gedragen? Het schreeuwde allemaal: pas gescheiden. Misschien was hij er nog niet aan toegekomen om zijn ring af te knippen, of hij zat nog in de ontkenningfase.

‘Er is bewijs van zelfmutilatie, dokter,’ zei Cassie, en ze draaide Bradleys arm om, zodat de zachte huid van de binnenkant van zijn bovenarm zichtbaar werd, waarop een rij horizontale roze krassen te zien was, inkepingen op een plek waar ze niet snel opvielen. ‘Met een scheermes gedaan, lijkt mij, maar niet recent... waarschijnlijk een maand of drie, vier oud.’

Curzon keek haar aan. ‘Ik dank je voor je deskundige mening...’

Zijn overdreven beleefde stem droop van minachting. Elk beetje medeleven dat ze voor hem had verdween.

Professor Arculus was een van de beste pathologen die er was en hij was deftiger dan de koningin, maar in de vijf jaar dat Cassie met hem had samengewerkt, had hij haar altijd om haar mening gevraagd – en niet alleen uit beleefdheid.

Bij een gerechtelijke sectie – die plaatsvond wanneer er bewijs van een misdrijf was – kon de patholoog een groot deel van de dag besteden aan het ontleden en onderzoeken van het lichaam, maar voor routineobducties, zoals die van Bradley, stond meestal niet meer dan veertig minuten. In deze gevallen was het de obductieassistent die het lichaam ontleedde, de organen woog en de meeste monsters afnam. In tegenstelling tot de patholoog vingen zij ook de nabestaanden op. Al die elementen konden een ervaren assistent zoals Cassie aanwijzingen geven wat betreft de meest waarschijnlijke doodsoorzaak.

Als de hoogleraar nu naast haar had gestaan, zou ze de aandacht hebben gevestigd op Bradleys wasachtige gelaatskleur

en gave huid, en zou ze hem vragen of hij dacht dat de nervus vagus iets met zijn dood te maken had.

Maar Philip Curzon was niet professor Arculus. Hij had vanaf het begin zonneklaar gemaakt dat hij geen belangstelling had voor de inzichten van de mensen die onder hem stonden – of misschien mocht hij haar gewoon niet. Hij stoorde zich duidelijk aan haar alternatieve uiterlijk en ze vermoedde dat zijn geringe lengte – hij was nog geen een meter zeventig, zeker vijf centimeter kleiner dan zij – niet hielp. Niet lang nadat hij hier was komen werken, had ze gehoord dat hij haar tegenover Doug, de mortuariumbeheerder, ‘een ordinair mens’ had genoemd.

Ouwe zak.

Toen Curzon de achterkant van Bradleys lichaam wilde onderzoeken, draaide hij hem achteloos om alsof hij een homp vlees was, in plaats van iemands dierbare kind. Cassie kookte nog steeds van woede toen hij wegliep in de richting van Jasons tafel aan de andere kant van de ruimte.

‘En wat hebben we hier, mijn beste?’ Curzons stem was walgelijk kameraadschappelijk.

‘Wat dacht u van de barbecuespecial, dokter Curzon?’ zei Jason. Zijn flauwe grap werd beloond met een lachje van Curzon. Jason had het nooit zo hoog in de bol dat hij zijn mening gaf. Hij leverde alleen de simpele feiten aan, doorspekt met een reeks slijmerige opmerkingen.

Cassie luisterde niet meer naar hun gesprek en leunde naar voren tot ze bij Bradleys oor was. ‘We moeten erachter komen hoe je precies bent overleden, Bradley, voor je moeder en vader,’ zei ze zachtjes.

Het had altijd heel natuurlijk gevoeld om te praten tegen de dode lichamen die aan haar zorg waren toevertrouwd. Voor

Cassie was het mortuarium een schemergebied waar haar klanten zich ergens tussen leven en dood bevonden. Objectief gezien had ze niets met het bovennatuurlijke, en toch had ze de onlogische overtuiging dat de doden haar woorden konden horen. En dat ze zo nu en dan zelfs antwoord gaven.

‘Ik had het op jouw leeftijd ook moeilijk. Het is klote, hè, om vijftien te zijn?’ Ze bekeek de zachte contouren van Bradleys gezicht, zijn volwassen kaaklijn die nog verborgen lag onder een laag babyvet.

Zou Bradley een van de doden zijn die ‘sprak’? Zou hij haar iets vertellen over hoe hij zich die laatste minuten had gevoeld, waarom hij had gedaan wat hij had gedaan? Maar er kwam geen boodschap over Bradleys jonge lippen en ze ervoer niets van de dromerigheid die meestal voorafging aan haar momenten van verbondenheid met de doden.

Ze had dat gevoel al in weken niet gehad. Sterker nog, nu ze erover nadacht was het gestopt op de dag dat ze de waarheid te weten was gekomen over de dood van haar moeder. Er schoot haar iets afschuwelijks te binnen: stel dat die ontdekking haar heilige gawe kapot had gemaakt, de gawe die haar baan betekenis gaf.

Schei uit, sprak Cassie zichzelf toe en ze pakte haar vertrouwde scalpelhouder uit de verzameling instrumenten op tafel en schroefde er een gloednieuw scalpel in. Het was haar taak om Bradleys lichaam open te snijden en zijn organen ongeschonden te verwijderen, een taak die ze de afgelopen vijf jaar al talloze keren had uitgevoerd.

Rekening houdend met de manier waarop Bradley was overleden, maakte ze een Y-incisie waarbij de armen van de Y bij de oren aan weerszijden van de nek begonnen. Zo vermeed ze schade aan de voorkant van de hals, met name aan het tong-